

JILL MURPHY

BOTCSINÁLTA
BOSZI

MÓRA

A mű eredeti címe:
Jill Murphy: *The Worst Witch*
Első kiadás: Allison & Busby, 1974

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Puffin Books, 2022
THE WORST WITCH
Copyright © 1974 by Jill Murphy

Fordította: Magyar Andrea

Jill Murphy rajzaival

Minden jog fenntartva!

Hungarian translation © Magyar Andrea, 2023
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag

*Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja*

ISBN 978-963-603-287-6

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,
Janikovszky János elnök-vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Bolla Eszter
E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Készült a Generál Nyomda Kft.-ben
Felelős vezető: Hunya Ágnes

JILL MURPHY

BOTCSINÁLTÁ
BOSZI

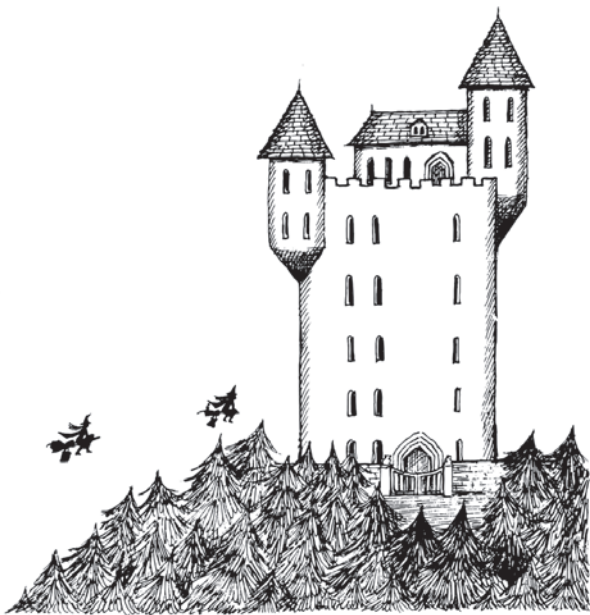
MÓRA KÖNYVKIADÓ

Reeeney-nek

Kotkot kisasszony Boszorkányakadémiája

Kotkot kisasszony fenyőkkel övezett
Boszorkányakadémiája magas hegytetőn áll.
Sötét, szürke falai és saroktornyai miatt inkább
börtönnek látszik, mint iskolának. A komor épületbe
mintha sohasem sütne be a nap. Minden tanuló
fekete kötényruhát, fekete harisnyát, szöges talpú,
fekete bakancsot és szürke inget hord.

A tanárok

Kotkó kisasszony,
a jószívű igazgató

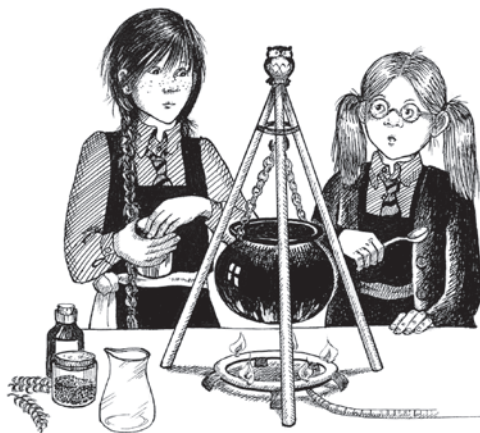

Cirok kisasszony,
a rettegett
igazgatóhelyettes

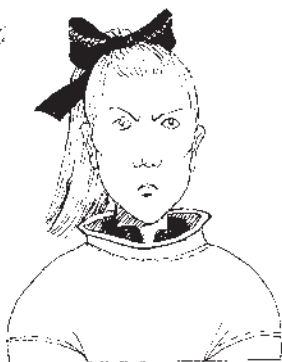
Denevér kisasszony,
a kórusvezető

A diákok

Az állandóan bajban lévő
Szerényi Mildred
(az iskola botcsinálta boszija)

A legjobb barátnő,
Hókusz Maud
(kedves és hűséges)

A felvágós okostojás,
Szenthy Ethel
(Mildred ősellensége)

És végül,
de nem utolsósorban
Cirmi,
Mildred ügyetlen cirmosa

Első fejezet

Kotkot kisasszony fenyőekkel övezett Boszorkányakadémiája magas hegytetőn állt. Sötét, szürke falai és saroktornyai miatt inkább börtönnek látszott, mint iskolának. Néha látni lehetett, amint a lányok a sportpálya kőfala fölött úgy röpködnek ide-oda a seprűjükön, mint a denevérek. Ám a hely legtöbbször olyan sűrű ködbe burkolózott, amely eltakarta az épületet a kíváncsi szemek elől.

Az iskola belül is legalább olyan sötét, árnyéklakta hely volt, mint amilyenek kí-

vülről tűnt. Hosszú, szűk folyosók futottak a homályos lépcsőházak között, de maguk a lányok is fekete tornatrikót, fekete harisnyát, fekete, szöges talpú bakancsot és szürke-fekete nyakkendőt viseltek. Egyedül a derekukra kötött széles selyemövdobta fel kicsit az öltözküket (ugyanis mindegyik évfolyam másféle színűt hordott), meg a sulijelvény, a sárga holdvilág előtt ülő fekete macska. Különleges alkalmakkor, például díjátadó ceremóniákon vagy halloweenkor ünnepi öltözküket viselték, hosszú köpenyt és magas süveget, de mivel ezek is feketék voltak, sokat nem változtatott a kinézetükön.

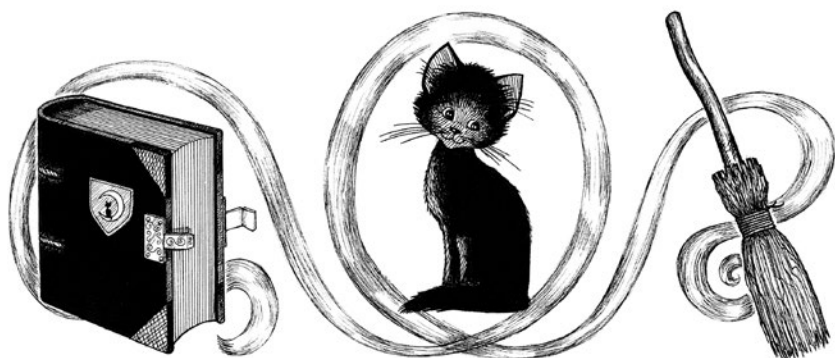
Ráadásul annyi, de annyi szabályt kellett betartaniuk, hogy akármit csináltak, úgysem úszták meg leszidas nélkül. És minden hétre jutott valamilyen felmérő vagy vizsga is.

Szerényi Mildred az első évfolyamra járt, és leginkább arról lehetett megismer-

ni, hogy állandóan nyakig ült a bajban. Folyton megszegett valamilyen szabályt, és felbosszantotta a tanárait, bár egyáltalán nem akarattal. Csak éppen akárhová betette a lábát, ott mindig történt valami. Ráadásul vagy a sapkáját vette fel kifordítva, vagy a cipőfűzője lógott. Sose tudott végigmenni a folyosón úgy, hogy valamilyik tanára rá ne szólt volna, és büntetésből csaknem minden nap le kellett írnia valamit százszor, vagy bent maradnia az iskolában (igaz, úgyse lehetett sehová sem menni, akkor se, ha nem volt épp büntetésben az ember). De legalább voltak barátai. Igaz, a laboratóriumban, a bájitalórán ők is inkább tisztos távolban maradtak tőle. Maud, a legjobb barátnője hűségesen kitartott Mildred mellett, bármilyen slamasztikába is keveredett éppen a lány. Fura párost alkottak ők ketten, a magas, vékony Mildred, aki gyakran álmodozva rágcsálta hosszú hajfonatait (persze emiatt

is megfeddték), meg az alacsony, duci kis Maud, kerek szemüvegével meg két copfjával.

Rögtön az első tanítási napon a lányok megkapták a seprűjüket, hogy megtanuljanak lovagolni rajta. Ez persze nem olyan könnyű, mint amilyennek látszik. A félév közepén mindenki kapott egy fekete macskát, amelyet szintén meg kellett tanítaniuk a seprűnyélen ülni. A fekete macskának tulajdonképpen nem vették hasznát, csupán a hagyományápolás miatt tartották őket. Néhány iskola baglyokat osztogatott, mások meg macskát, melyikben mi volt a szokás. Kotkot igazgatónő nagyra becsülte a hagyományokat, és megvolt a véleménye az újításokról. Igyekezett arra tanítani a lányokat, amire őt magát is okították annak idején. Az első iskolaév végén minden lány megkapta a *Nagy varázskönyv* című, vaskos, bőrbe kötött kiadványt. Igaz, nemigen használták semmire, mivel

a papírfedelű változatból már amúgy is tanultak az órán, de hát ez is része volt a hagyománynak. Az éves jutalomkönyveken túl aztán már csak az utolsó, ötödik év végén kaptak valamit, mégpedig a Boszorkánydiplomát. Azt azonban, hogy eddig eljusson, Mildred el sem tudta képzelni. Ugyanis már a harmadik napon sikerült repülés közben a falnak ütköznie, amitől a seprűnyele kettétört, a süvege meg behorpadt. A seprűnyelet egy kis ragasztószalaggal hozta rendbe. A seprű, bár működött, nehezen kormányozhatóvá vált, és elég ronda is volt a ragasztás miatt.

Történetünk az első félv közepén kezdődik, annak a napnak az előestéjén, amelyen az ifjú boszorkányjelöltek megkapták a macskájukat...

Éjfél felé járt az idő, az iskola sötétbe burkolózott, csak az egyik ablakban világított egy gyertya. Mildred szobájából jött a fény, ahol a kislány az ágyában ült a szürke-fekete csíkos pizsamában, és pár percenként elbóbiskolt. Az ágya végében Maud kuporgott, szürke flanelköntösbe és nagy, fekete sálba burkolózva. A diák-lányok teljesen egyforma szobákban laktak, a berendezés csak egy szekrényből, egy vaságyból, egy asztalból meg egy székből állt. A keskeny ablak régen lőrés-ként szolgálhatott. A falon vékony vascső futott körbe, erre lehetett képeket fellógatni. A szobát azonban mindössze egy kép díszítette, egy hímzett szöveg a varázskönyvből származó idézettel. Napközben denevérek használták pihenőhelyül a csö-

vet. Mildred szobájában három is lakott ezekből az apró, bolyhos, barátságos teremtményekből. A lány nagyon szerette az állatokat, úgyhogy alig várta a másnapot, amikor megkapja végre a saját kismacskáját. A tanulók izgatottan készülődtek, este mindenki kivasalta a legjobb köpenyét, és kiegyengette a horpadásokat a süvegén. Maud nem tudott aludni

az izgalomtól, így hát besurrant Mildred szobájába.

– Te hogy fogod hívni a kismacskádat? – kérdezte álmosan Mildred.

– Éjfélnek – közölte Maud. – Olyan jó félelmetesen hangzik, nem?

– Én egy kicsit azért izgulok – vallotta be Mildred a hajfonatát rágicsálva. – Tuti, hogy megint elrontok valamit! Rálépek majd a macska farkára, vagy lehet, hogy szegény pára meglát, és egyből kiugrik az ablakon. Szóval, valami *biztos* félresikerül.

– Jaj, dehogy! – nyugtatgatta Maud. – Hiszen szereted az állatokat! A macskafarok pedig a levegőben lesz, nem fogsz tudni rálépni. Kotkot kisasszony adja majd át a cicákat. Úgyhogy csak nyugi!

Még mielőtt Mildred válaszolhatott volna, nyílt az ajtó, és megjelent Cirok kisasszony, az igazgatóhelyettes, fekete pongyolában, kezében lámpással. A magas,

sovány, csontos arcú, hegyes orrú tanárnő olyan szoros kontyban hordta a haját, hogy a homloka mindig tükörsimának tűnt.

– Egy kicsit késő van már a csacsogáshoz, nem gondoljátok? – szólt rá élesen a lányokra.

Mildred és Maud, akik az ajtónyitásra ijedtükben átölelték egymást, mostanra szétváltak, és lesütött szemmel vára-koztak.

– Persze, az is lehet, hogy nem akartok részt venni a holnapi ünnepeken. Nos, ha így áll a dolog, a legjobb úton jártok – folytatta jeges hangon a tanárnő.

– Bocsánatot kérünk, Cirok kisasszony – suttogták a lányok.

A kisasszony sokatmondóan Mildred gyertyájára pillantott, aztán kiviharzott a folyosóra, maga előtt tolvá Maudot.

Mildred sietve elfújta a gyertyát, és bebújt a paplan alá, de nem tudott elaludni. Hallotta, hogy kint bagoly huhog,

a feltámadó szél pedig egy nyitva felejtett
ajtót nyikorogtat. A lány tulajdonképpen
félt a sötétben. De ez titok. Hiszen ki hal-
lott már olyan boszorkányról, aki fél a söté-
tben?

